

Jacke Sjödin



Nattlig serenad

I min barndom kom Konsubussen ner på gården i Röån. Då var det fest! Och om mamma och pappa eller farfar var riktigt generösa, så vill jag minnas att man i sällsynta, speciella, enstaka fall kunde få en tablettask. (Nämnde jag att det på den tiden också ständigt var två meter snö, minus 40 grader och 18 kilometers promenadväg till skolan?)

Numera kommer det ingen Konsubuss. Sådant är för länge sedan indraget på grund av dålig lönsamhet. Det kommer inte heller någon fiskbil, bryggeribil, mjölkbil eller liknande. Alla ambulerande butiker har försvunnit. Utom en:

Glassbilen!

Låt mig på en gång säga att jag gillar glassbilen! Jag tycker det är trevligt när man en sommar dag hör den trivsamma trudelutten och kan kila dit med ett koppel dreglande barn i hasorna och välja och vraka bland läckerheterna i bilens kalla inre.

Men allt har en baksida. Och någon i beslutsfattande position på detta glassföretag måste vara komplett sinnesslö. Om den personens hjärna var ett garnnystan så skulle det inte räcka till att virka ett par kortkalsonger åt en kanariefågel.

Det är nämligen så att glassbilen numera även kör en kvällstur förbi vårt hem. Och den turen kommer varannan torsdag klockan 20.45!

Låt mig då få avslöja vad som händer bakom de nerdragna rullgardinerna hos en normal 5-barnsfamilj vid den tiden på dygnet! Jo, man börjar natta kids vid pass 19.30 medelst limpäckor, vällingpavor och nattblöjor. Därpå väntar sagostunden kl 20.00. Beroende på vilken saga kvällen erbjuder är den stunden avklarad vid 20.15 (Alfons Åberg), vid 20.20 (Mamma mu) eller senast vid 20.35 (Bamse). Då släcks lampan, och som god förälder ligger man kvar en stund hos barnen och lyssnar på deras andhämtning som långsamt blir tyngre och tyngre. Under denna stund ligger jag och fantiserar om geléhallon och folköl framför 21-nyheterna i ett alldeles tyst och lugnt hem. Vid 20.40 börjar barnens andhämtning bli så pass tung att jag vågar kliva ur sängen, stoppa om de små och kyssa dem försiktigt på deras unga pannor.

DÅ KOMMER GLASSBILEN!!!

Och den kommer som bekant inte direkt som en indianpojke med vaderade mockasiner. Den kommer med sin förbannade, vrålande, allt annat än trivsamma trudelutt som i det tysta sovrummet skär som en glödgad kniv i rumstempererat smör. Och då bryter helvetet lös. Fem barn blir på ett ögonblick klarvakna, hoppar ur sängarna, springer runt som yra höns och vrålar "Glassbilen, glassbilen! Vi måste ut och handla!" Och så börjar de rusa runt i sin naiva tro att vi ska ge oss ut i nattens mörker i nattsärkar och köpa glass. Mitt i infenot står den arme fadern och försöker stillsamt

påpeka att:

- DET BLIR INGEN GLASS! GÅ OCH LÄGG ER!!!

Detta leder till gråt och tandagnisslan som inte en hel hyllmeter Alfons Åberg kan avhjälpa, och den där stunden med geléhallon och folköl singlar iväg som en damhatt i höststorm.

Men snart har väl även glassbilen lagt ner. Det är lite så och så med lönsamheten har jag förstått. Kanske borde jag då realisera min gamla affärsidé: Att fixa ett ambulerande systembolag som åker runt i villakvarteren på fredagkvällarna till tonerna av "Helan går" och kränger öl och brännvin till törstande kunder. Vi kan kalla den för "Glasbilen".

Det skulle nog bära sig till och med i Röån!

Jacke Sjödin